

Sabine Schoderová

LÁSKA JE
PRE
BLÁŽNOV.

AKO SOM
JA.

FRAGMENT

Láska je pre bláznov. Ako som ja.

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Sabine Schoderová
Láska je pre bláznov. Ako som ja.
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Sabine Schoderová

LÁSKA JE
PRE
BLÁŽNOV.

Ako som
JA

FRAGMENT

čítanie pre radosť a poučenie

Sabine Schoderová

Láska je pre bláznov. Ako som ja.

Originál *Liebe ist was für Idioten. Wie mich.* vydalo vydavateľstvo FISCHER
Kinder- und Jugendtaschenbuch, Frankfurt am Main, Germany, 2015

Copyright © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main 2015

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

ISBN 978-3-7335-0151-8 (Fischer)

Z nemčiny preložila Silvia Ivanidesová

Obálku vytvorilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Mariya Usikova

Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Petra Krušberská

Vydalo vydavateľstvo Fragment v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,

so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 1 632, 1. vydanie, 2018

Redakčná a jazyková úprava Katarína Lalíková

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Technická redaktorka Daruše Singerová

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018.

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Translation © Silvia Ivanidesová, 2018

Cover photos and illustrations © koya979; V O R T E X; Shmelkova Nataliya; iralu;

Sebestyen Balint; passion artist; Kelvin Degree; olliven; astaret; Mjosedesign; Angie

Makes; Tomash Sugint; LanaN; Leo Brazil; Gearstd; u3d; Viktor Buzuyevskiy;

WhiteBarbie; Cozy nook; theromb; Goritza; Rudmer Zwerver; Es sarawuth;

Bug_Fish; Linza; jnxbxm; LanaN / Shutterstock.com

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0448-9

ISBN e-knihy 978-80-566-0506-6

ALBATROS MEDIA

Pre Waldtraut & Bernda

prológ

Deň, keď som sa rozhodla, že už nikdy nebudem plakať.

Na čiernych šatách mám nalepenú špinu tam, kde som zaborila kolená do mäkkej zeme. Jedna šnúrka sa mi rozviazala a teraz sa vlečie za mnou. Chcela by som sa k nej zohnúť, ale prúd dospelých ma unáša ďalej. Kráčam popri zavesených kabátoch, z ktorých kvapká voda na dlážku.

Vo vzduchu sa vznášajú sivé závoje, ktoré sa nedajú odhrnúť. Žiadne slzy, nad stolmi visí cigaretový dym. Môj strýko sa hodí na stoličku a rozopne si gombík na saku. Mávnutím privolá obsluhu, ktorá sa so zápisníkom ponáhľa pomedzi hostí.

Môj otec sedí na konci stola. Spoločnosť mu robí iba dopoly vypitý pohár piva. Chrbtom ruky si utrie pery, potom si prehrabne vlasy. Na jednom prameni sa mu zachytí pena, no on si to nevšímne. Prstami ohmatáva vyduté vrečko.

Rozbehnem sa. Popri bokoch a lakťoch, ktoré ma udieľajú do spánkov. Uvoľnená šnúrka sa mi zamotá o topánku, potknem sa, padám na kolená, okamžite vstávam. Napriek tomu prídem neskoro.

Plameň zapalovača zhasne. Oheň sa zahryzne do cigarety, ktorú si otec strčí do úst. Škatuľku schová do košele

a zošmykne sa nadol na stoličke, akoby ho zvnútra rozpúšťal dym.

Poťahám ho za rameno. „Prosím, oci, prestaň s tým!“

Jeho pohľad bezcieľne prechádza po mojej tvári bez toho, aby sa pri nej pristavil. „Dnes nie, Viktoria. Teraz nie. Nechaj ma na pokoji.“

Slzy mi každú chvíľu môžu vyhrfnúť z očí. Nie je ťažké znova sa rozplakať. Prepnem kolená, až sa mi trasú od námahy, a zaborím si nechty do špinavých dlaní. Pri mojom vzlyku prestanú plynúť rozhovory, hlavy sa otáčajú, slová sa zaseknú. Každý ma vidí, každý ma počuje. Iba otec si to nevšíma. Dvihne cigaretu k perám.

Všetko sa potom zbehne tak rýchlo. V dlani zovriem bielu tyčinku. Najprv necítim nič, potom ma začne páliť oheň. Som príliš prekvapená na to, aby som vykrikla, žmurkám na tabak, ktorý sa mrví z mojej ruky.

Zrazu sa obraz roztrasie. Ľavé ucho mi zaplní hluk, padám na stôl, prevrhnem poháre, niečo sa rozbije. A napokon zavládne ticho. Hrobové ticho okolo nás.

Pivo sa vpija do obrusu.

Otcova ruka sa vznáša vo vzduchu.

V líci mi pulzuje od facky.

To je ten moment, kedy to pochopím.

Slzy nepomáhajú.

Slzy robia človeka slepým.

Koľko toho musím vyfajčiť, aby si sa mi páčil?

Moja mama na mňa civie. Sedí v malom rámičku na mojom nočnom stolíku, s vyfúkanou frizúrou à la Jennifer Anistonová, ktorá bola moderná v deväťdesiatych rokoch. V jej úsmeve sa objavil čierny zhnitý zub. Nechtom opatrne zoškrabem prachové zrnko.

Vyčerpane sa hodím na posteľ a zavriem oči. V tom istom okamihu mi niekde na zemi zazvoní mobil.

„Nech je to omyl. Nechaj ma tu jednoducho ležať a v pokoji zomrieť.“ To myslím smrteľne vážne. Veď mám za sebou vražednú šichtu.

Rukou hmatkám po telefóne, aby som hovor odmietla. Prsty mi omylom prejdú po tlačidlo reproduktora a mobil mi vyklzne z dosahu. V izbe sa okamžite rozlieha prenikavý hlas mojej najlepšej priateľky Melanie. „VŠETKO NAJLEPŠIE K SEDEMNÁSTYM NARODENINÁM!“

Namiesto odpovede iba zastonám.

„Si to ty, Viki?“

„Nie, tu je sex linka,“ zavrčím. „Za šesť eur za minútu roztopím tvoje mozgové bunky. Zvoľ jednotku pre nežný flirt alebo dvojku pre drsný lesbický sex.“

„Odkedy stojíš o nežný flirt? Všetko v pohode?“

Nadvihnem hlavu z vankúša a hornú časť tela vysuniem cez okraj postele. Mobil leží na koberci v kôpke šatstva. Prinajmenšom tam bol koberec, keď som naposledy upratovala. Namiesto vysávania radšej iba vymieňam posteľnú bielizeň. Na displeji svieti Melina fotka, rovno vedľa mojich starých ponožiek. „Práve som prišla z reštaurácie. Päťročný chlapec sa mi vyhrážal, že sa mi vyciká do taniera, keď mu nezoznením lízanku. Jeho rodičia to považovali za *kreatívne*.“

Mel sa zasmieje. „Zabudni na tento sprostý víkendový džob. Dnes je tvoj *veeekýýý deň!*“

Zavriem oči. „Máš pravdu, na narodeniny si môžem niečo priať. Čo povieš na obrovskú šľahačkovú tortu, z ktorej by vyskočil chlapík s puškou, aby ma zastrelil?“

„Hádam by si sa nedala zabiť nejakým neznámym? Načo máš priateľov?“

Potlačím úškrn, aby si Mel nevšimla, že trafila do čierneho. Lebo viem, čo má v pláne.

Pred mesiacom som svojim priateľom vysvetlila, že na narodeniny musím pracovať a potom chcem byť radšej sama. Vrhali na seba znepokojené pohľady, ako keby som vyhlásila, že sa chcem stať vrahom so sekerou. Zakrátko si začali šuškať.

Vezmem mobil z podlahy, vypnem reproduktor a otočím sa na chrbát. Moje steny sú čierne ako uhoľ, iba cez jedno jediné okno prenikajú do izby svetlá mesta. Zapnem si reťaz fialových vianočných svetielok a duchom neprítomná počítam lampičky. „Skutoční priatelia by zabudli na moje narodeniny, keď ich o to požiadam.“

„Skutoční priatelia sa už celé týždne chystajú prevapíť

ťa s párty, o ktorej, samozrejme, vieš, lebo tvoj bratranec sa preriekol.“

„Čo, fakt? Párty?“

„Viki!“ V Melinom hlase pomaly rastie panika. „Stret-neme sa o desiatej v Blacku! Budeš sa baviť a oslavovať svo-je narodeniny!“

Rezignovane zafučím. „A kto hrá?“

Zaváha. „Major Malfunction?“

Zhlboka sa nadýchnem, aby som jej presne vysvetlila, čo si o tejto kapele myslím, ale Mel okamžite pokračuje: „Ja viem! Ja viem! Ale Black je tvoj obľúbený podnik a oni predsa hrajú iba do polnoci. Určite bude skvelá nálada.“

„Tí týpkovia sa starajú iba o náladu vo svojich gatiach,“ zavrčím pohrdavo.

„O desiatej v Blacku,“ modliká Mel. „Prosím, povedz mi, že prídeš.“

Šklbem sa za vlasy, na ktoré sa mi nalepilo najmenej pol litra fritovacieho tuku z reštauračnej kuchyne. „Potrebujem sprchu. Okrem toho som si chcela zafarbiť vlasy. Pravdepodobne budem meškať.“

„Super! Budú to narodeniny, na ktoré nikdy nezabudneš!“ Zložím a vykotúľam sa z postele.

Mel sa príšerne mylí. Na tento večer určite zabudnem. O to sa už postarám.

Automaticky vrhnem pohľad na nočný stolík. No mama sa len chápavo usmieva.

Keď sa na tú fotku pozerám dosť dlho, jej pery sa začnú hýbať. Šepká mi slová, tajomstvá o mne, ktoré nikomu neprezradím. Niekedy sa mi snaží dohovoriť, aby som nebola na svet taká prísna.

Čo ona môže vedieť. Už desať rokov je mŕtva.

Vezmem rámik a vložím ho do zásuvky. Obrázkom nadol.

Black je jednoduchá tmavá budova uprostred mesta. Iba žiariaci červený názov a duniace basy dávajú tušiť, čo sa ukrýva vo vnútri. Keď dorazím, Major Malfunction už hrá. Od rockového hluku sa trasú zatemnené okná.

Kým čakám v rade, kontrolujem svoj outfit v sklenných dverách: čierne šnurovacie čižmy (bez opätkov), čierne sieťované pančuchy, čierna skladaná sukňa a cez plecia prehodená čierna kožená bunda. Čerstvo zafarbené vlasy žiaria v mojej oblúbenej farbe, samozrejme. Obvykle si na sebe nedávam takto záležať, ale hej, dnes mám narodeniny! Vyhadzovačovi strčím do ruky päťku a zmiznem v tlačnici.

Dnes je tu riadny nával. Predieram sa cez spotené telá a iba o vlások zabránim vypáleniu dierky na bunde. Na pódiu hrá kapela ako o život. Vlastne na školskú kapelu to nezní zle. Vec má iba jeden háčik: chalani sa tvária, že chcú zmeniť svet k lepšiemu. No v skutočnosti im ide iba o to, aby zbalili baby.

Ich spevák je z nich najhorší. Má na sebe staré tričko s obrázkom nejakej kapely, príšerne drahé roztrhané značkové džínsy, novučičké tenisky zamazané blatom z ulice a spieva o nespravodlivosti v spoločnosti. Len aby mohol potom celé hodiny nasávať pivo a pretiahnuť prvé dievča, ktoré sa oňho potkne.

Niektó by mu to už mal povedať na rovinu. Ale podľa jasajúceho publika zjavne nikomu okrem mňa tieto nezrovnalosti neprekážajú.

Prebojujem sa k svojim priateľom, ktorí obsadili stôl v kúte, v primeranom odstupe od lacnej kópie rockových hviezd. Mel sa mi vrhne okolo krku a do úst sa mi dostanú jej červené vlny. Má sladký parfum, s ním ladiaci úsmev a na oslavu dňa trblietajúce sa nechty. Jej neposedné telo v mojom náručí je prvý dôvod tešiť sa z dnešného večera.

Potom sa zjaví bratranec Phil a rozpučí ma v prehnanom objatí. „Ako si vyrástla!“ zvolá, hoci naposledy sme sa videli pred tromi dňami. „Spomínam si, keď si bola *takááá* malá a *takááá* zlatá!“ Dlaňou naznačí výšku svojich kolien. „Malá Viki najradšej nosila ružové mašle vo vrkočoch a princeznovské šaty.“

„To bolo iba maskovanie,“ zahundrem. „Pod nimi som skrývala set nožov, aby som zlikvidovala zlého princa.“

Phil mi v dobrej nálade postrapatí vlasy. Podleziem jeho ruku a nechám ostatných z partie, aby mi zagratulovali. Lisi, Tom a Chris ma zaradom vybozkávajú.

„Chalani a ja sme sa zložili. Už si to!“ Lisi zaklipká nahrubo namaľovanými mihalnicami a podáva mi preliačenú obálku. Vytiahnem z nej najgýčovejšie blahoželanie, aké na svete existuje: nad hniezdom so švitoriáciami vtáčatkami sa rozprestiera dúha a na žiarivo modrom nebi sa ligoce *Happy Birthday*. Prilieta vrabčia mama so skutočnou miniobálkou v zobáku, na ktorej je napísané: *Vtáčia pošta pre teba*.

Od smiechu zalapám po dychu. „Ľudia, netreba k tomuto blahoželaniu zbrojný preukaz?“

Zachichocú sa. „Otvor ho!“

V obálke je plastové vrecúško s trávou.

Ja nefajčím. Nie preto, že na škatuľkách sú vytlačené obrázky rakoviny a ani neberiem ohľad na svoje spermie

(keby som nejaké mala). Cigarety sú jednoducho prídrahé. To je aspoň výhovorka, ktorú som ostatným zavesila na nos. Pravda by bola príliš deprimujúca.

Čo sa týka alkoholu, predsavzala som si, že nebudem piť pravidelne. To neprekvapuje nikoho, kto pozná môjho otca. Napriek tomu niekedy túžim po tých momentoch, keď človek jednoducho prestane vnímať celý svet. Potom nemôžem mať námietky voči jointu.

Moji priatelia ma poznajú pridobre. Poďakujem sa im rundou nápojov a nechám sa zatiahnuť medzi nich.

Teraz je na rade Mel. Z kabelky vyčaruje plyšového medvedíka a posadí ho pred mňa na stôl. „Smiem vás zoznámiť? Toto je medvedík. Je to perfektný milenec. Môžeš sa k nemu pritúliť, bozkávať ho a vliezť s ním do postele.“

„Zaplatí medvedík za mňa aj účet?“

Mel sa uškrnie. „Nie. Zato ho môžeš kopnúť do zadku, keď budeš našťvaná. Vôbec ti to nebude vyčítať. Páči sa ti?“

„Je super, ďakujem.“ Medvedík sa zvalí na bok a schmatnem ho skôr, než mi stihne prevrhnúť kolu. „Mám sa pýtať, prečo má na sebe ružové tangáče?“

Phil sa ku mne nakloní. „Tie tangáče sú darček odo mňa. Ak by si to predsa len ešte raz chcela vyskúšať s mužom z mäsa a kostí. Kvôli tej veci s Adrianom...“

Mel naňho vrhne varovný pohľad. Zmlkne a sústredí sa na svoj pohár.

Ako sa zdá, môj expriateľ Adrian má stále talent kaziť rozhovory. Hoci tu už celé mesiace nie je. Už dávno by som nemala myslieť na to, čo sa stalo. Už len kvôli svojim priateľom, ktorí sa dnes fakt snažili.

Pevne som sa rozhodla: nedám si pokaziť náladu ani

Adrianom, ani inými chalanmi, ktorí sú ako on. Chalanmi, ktorí hovoria o láske a myslia niečo celkom iné.

Mimochodom. Presuniem pohľad k pódiumu.

Pištiace dievčenské hlasy prehlušia divoký aplauz, kape-la práve skončila prvú časť vystúpenia. Spevák zamáva na zopár dievčat v prvom rade a tie hlúpe husi takmer popadajú na seba pri pokuse vyliezť hore.

Nechápu, že sa s nimi iba hrá?

Stiahnem nohavičky z medvedieho zadku a vystrelím ich pomocou gumičky krížom cez miestnosť. Bohužiaľ ho netrafím.

„Veľká vďaka,“ odpovedám Philovi. „Ale uprednostňujem plyšové zvieratá.“

Počas nasledujúcej hodiny mi joint, ktorý medzi nami koluje, pomôže zabudnúť na hluk v pozadí. Až kým ma do bubienka nepichne akustická spätná väzba z reproduktora a nevopchám si do ucha prst.

Telá pred pódium sa zliali do jednej bytosti: na chrbte má naježené ruky, pulzuje, dýcha, vyplúva obsah plechovky nad hlavy a tekutinu strieka na roztrhané džínsy. Spevák plechovku len tak odkopne, asi je zvyknutý, že ho ohadzujú odpadkami.

Vezme mikrofón. Čakám od neho obvyklé kecy: aké skvelé bolo publikum, kedy budú mať ďalšie vystúpenie, kde sa dá kúpiť ich CD, akú farbu má povlak na ich jazykoch po preflámovanej noci – a namiesto toho ma prekvapí novinka večera.

„Hej, ľudia, kým skončíme, musím vám niečo povedať.“ Spevák si odhrnie z čela spotené vlasy. „Predchádzajúce roky

v Major Malfuction boli paráda. Nekonečná párty, divoký život, iba príležitostne prerušený školou a čakaním na policajných staniciach.“

V dave sa ozýva piskot. Nieкто zakričí: „Prekliati poliši!“ Nasleduje veselé hulákanie.

„Títo šialenci tu hore naplnili moju makovicu nezmyslami, bláznovstvom a predovšetkým šťastím. Smiechom, pri ktorom trpnu kútiky úst a bolí zátylok. Poznáte to? Smiali ste sa tak niekedy?“ Pohľad mu padne na gitaru v rukách, akoby nevedel, ako sa tam dostala. Nakrátko stisne pery, ktoré aj z tej diaľky žiaria nabielo, potom zo seba vyrazí ďalšie slová. „Toto je môj posledný song. Ako spevák Major Malfuction končím.“

Výkrik davu preniká do špiku kostí, iba zopár chlapcov na kraji uznanlivo zatlieska. Spevák chytí krk gitary, kývne cez plece kolegom z kapely a publiku zahrá začiatok melódie. Bubeník premešká začiatok a za trest udrie svoje paličky. Ich rozlúčková pieseň duní z reproduktorov.

Major Malfuction sú minulosťou. Na pódiu nejaký DJ škriabe platne, nemá žiaden talent, ale zato hrá ohlušujúco. Tom a Chris trčia v rade pri bare, Phil musel ísť nutne na záchod a dievčatám sa nepodarilo presvedčiť ma, aby som išla tancovať. Dali do toho všetko, napokon to vzdali až po mojom argumente, že nieкто musí zostať pri stole. Mel na mňa vrhne ešte jeden ustarostený pohľad a sľúbi mi, že sa hneď vráti.

Chvíľu sa mi páči sedieť tu takto sama a mať čas na svoje myšlienky. Potom sa moja zhúlená fantázia rozhodne cestovať do minulosti a pripomenúť mi, prečo sú narodení-

ny pre mňa také deprimujúce. Moji priatelia sú pre mňa všetkým. Ale niekedy to nestačí. Niekedy túžim po niečom viac.

Zrazu ma prepadne naliehavé nutkanie nájsť Mel. Zošuchnem sa zo stoličky a pristanem na tanečnom parkete. Všade sú telá, všade sú ruky. Do bokov mi narážajú lakty, okolo hrude sa mi ovíjajú ruky, prsty siahajú po mojej sukni. Krútim sa dookola a potkýnam sa. Všetko je príliš rýchle. Zachytím sa na vysokom stole a zavriem oči. Horúca červená a prenikavá modrá sa prehánajú v temnote, môj žalúdok sa vzoprie, pokúša sa zbaviť myšlienok, ktoré mi prekrúcajú rozum.

Dočerta, vôbec som si neuvedomila, aká som zhúlená. Potrebujem vzduch, čerstvý vzduch!

Zachytí ma zábradlie pred dverami, skôr než padnem na chodník a strápnim sa pred vyhadzovačom. Plúca si plním kyslíkom. Kde len trčí Mel? Inak je vždy v mojej blízkosti. Nadvihnem hlavu a zízam do tváre toho blondávého speváka, ktorý sa tu opiera vedľa mňa a fajčí.

„Ja mám ale šťastie,“ ironicky prehodím. „Smiem tu zostať stáť alebo potrebujem povolenie tvojho fanklubu?“

Chalan ma ignoruje. Nočným vzduchom sa šíri zápach trávy. Jeho omámený mozog je asi zamestnaný lúštením obsahu môjho odkazu.

Pomykám ho za rukáv. „Hej, je to len cigaretový dym, alebo horí tvoja pekná slamová gebuľa?“

Zboku sa na mňa zahľadí. Jeho oči sú jasnomodré ako letná obloha. Nenápadne sa opriem o zábradlie bližšie k nemu, aby som zistila, či ten namyslený fagan nosí kontaktné šošovky, no je na to prislabé svetlo.

Moje ego rozčuľuje, že jednoducho mlčí.

„Kde trčia dievčatá, ktoré ti inak visia okolo krku?“ výtam sa v tom ďalej. „Zlomil si všetkým srdiečka?“

Predtým než konečne odpovie, pokojne si ešte potiahne z jointu. „Možnože je to moje srdce, ktoré je zlomené.“

„Och, ty nejaké máš?“

„Povedz, máš niečo proti mne?“

So smiechom pokrútim hlavou. „Na takéto priznania nie som dosť zhúlená.“

V jeho tvári sa nezračí žiadna emócia. Ten chalan je taký chladný, ako keby ho prudko zmrazili. Nevraví nič, ani slovo, napriek tomu nahne opretú ruku pred svoju tvár a podáva mi joint.

Sekundu bojujem sama so sebou, potom po ňom siahnem. Koniec papiera je stlačený a trochu vlhký od jeho slín. Mala by som odmietnuť, no o nadvládu bojuje iný pocit: zvedavosť. Čo sa všetkým tým dievčatám na ňom tak páči?

Ochutnám to.

Žiaden filter. Dym mi upcháva pľúca, tlačí zvnútra do hrude, je príliš ťažké sa ho znova zbaviť. Začnem kašľať a do očí mi vystúpia slzy. „Dopekla, je tam vôbec nejaký tabak?“

Úsmev mu šklbne kútikmi. „Nie veľa.“

Nechcem zaspätkovať, nie pred ním. Znova si potiahnem. Tentoraz dym zadržím v sebe. Dosť dlho na to, aby som cítila, ako mi stúpa do hlavy a uvoľňuje myšlienky.

Joint opúšťa moje prsty. Oheň pohlcuje papier, svetlá pokožka sa mihá ako hviezda v mrazivej noci. Jeho tvár sa predĺži, zahltí celé moje vnímanie, svet sa skladá iba z neho.

Z nosných dierok mu vychádzajú sivé kúdoly a pohľad belasých očí zamrzne na mne.

„Teraz si už dosť zhúlená na to, aby si sa so mnou rozprávala?“ opýta sa ma medovým hlasom. „Alebo sa mi radšej chceš hneď hodiť okolo krku?“

„Ty namyslený idiot.“ Moje čelo padá na jeho plece a môj chichot zaniká v jeho rukáve. Niečo mi na ňom dobre vonia.

Drogy, Viki, drogy ťa pripravujú o rozum.

Niečo zašuští v mojich rukách. Tisnem mu na hrud' malé plastové vrecúško, až kým po ňom nesiahne.

„Koľko toho musím vyfajčiť, aby si sa mi páčil?“ vydýchнем mu do ucha. Má to znieť posmešne. No potom cítim jeho narastajúce vzrušenie a atmosféra medzi nami sa zmení.

Zrazu je všetko na tomto večere čudné. My dvaja, tu vonku, to je vtip.

Idem puknúť od smiechu.

Porozprávajme sa o tvojom probléme
s drogami.
S tvojou mamou.

Necítim sa dobre. Vôbec sa necítim dobre. Hlava mi pulzuje. Pod paplónom je príliš teplo. Odkopem sa a spadnem cez okraj postele, kde by žiaden nemal byť. Môj holý zadok narazí do parketovej podlahy. V izbe však nemám parkety.

Okej, *necítim sa dobre* je zľahčovanie roka. Cítim sa na prd. Akoby som mala hlavu upevnenú vo zveráku a môj žalúdok sa preháňal na nekonečnej horskej dráhe.

Svetlo ma pichá do očí. Miestnosť je príliš jasná, steny sú oslepujúco biele. V rámoch visia plagáty kapiel a knihy stoja v regáloch až po strop. Okolo členkov sa mi omotávajú kusy oblečenia, niektoré sú čierne a povedomé.

To všetko nehrá žiadnu rolu. Mechúr mi zakrátko exploduje. Potrebujem záchod. Rýchlo.

Jedny dvere sú otvorené a vedú do malej kúpeľne. Podarí sa mi dôjsť až k záchodu, zavzdychám a uľavím si. Svet sa okolo mňa krúti a zhlboka dýcham, aby mi nebolo zle.

S roztrasenými kolenami sa postavím pred umývadlo a ostriekam si tvár studenou vodou, až kým ma z toho nebolí koža. Na držiaku visí cudzí uterák, ktorého sa nechcem dotknúť. Automaticky si utriem ruky do trička, čo mám na

sebe. Bieleho trička. Trička s kapelou Pearl Jam, aby som bola presná. Zrazu vo mne vzrastie hrozné tušenie.

Dotackám sa naspäť do izby a zdvihnem čierne oblečenie. Sietované pančuchy sú v rozkroku roztrhnuté, o čom teraz nechcem ďalej premýšľať. Pearl Jam končí na zemi. Oblečiem sa a pančuchy si vopchám do vrečka bundy. Cesťou k posteli sa pošmyknem na použítom kondóme, ktorý si rýchlo strasiem z čižmy. Aspoňže sme použili ochranu. *Preboha, našťastie sme použili ochranu!*

Blondiak leží na bruchu pod paplónom, vykúkajú mu spod neho iba vlasy a nahá ruka. Pravdepodobne mi včera v noci povedal svoje pravé meno, ale ja si ho už nepamätám. Aby som bola presná, nepamätám si nič, čo sa stalo po našom druhom jointe v Blacku.

Nemala som plán? Trochu s ním flirtovať a potom ho tam bezcitne nechať stáť? Tak ako to zvyčajne on robí s dievčatami? Akú úlohu v tomto veľkolepom scenári zohrávala jeho posteľ, si však môžem iba domýšľať. Zhúlenej mi moja stratégia prišla akási logickejšia.

Možno by som mala zmiznúť bez rozlúčky. Určite by mu to bolo jedno. Nie, buďme úprimní, pravdepodobne by ho to dokonca ešte viac potešilo. Čo je pre chalana otravnejšie ako baby, ktoré nechápu, kedy majú odísť?

Zavrtám mu do pleca necht.

Zastoná, stiahne ruku pod paplón a otočí sa na druhú stranu. Jeho slová zanikajú vo vankúši, no rozumiem im. Sú jasné a zreteľné. Ako úlomky skla.

„Chod' potichu.“

Vari ma vyhadzuje? Najradšej by som ho skopla z postele, no trafím sa iba do matraca a vytrielim z izby.

Čo som čakala? Je jedno, koľko som toho vyfajčila, musela som vedieť, do čoho idem. V žiadnom prípade ma to neranilo. Som iba našťvaná. Strašne našťvaná.

Prečo? Odkiaľ sa berie to chvenie v mojich rukách? V celom tele? Nebol to môj prvý sex. Ani prvé odkopnutie *po* sexe. Nie je tu nič, prečo by som musela byť sklamaná, vôbec nič. To všetko sa už pred ním podarilo Adrianovi.

Pri druhom raze to nehrá žiadnu rolu.

Najmä ak si človek nič nepamätá.

Kolenom narazím do komody, preglgnem bolesť a krivkám ďalej. Chodba je v decentnej okrovej, na stenách visia abstraktné obrazy v zemitých farbách. Pri oblúkovitom schodisku mi je jasné, že sa nachádzam v dome, nie v byte. Toľko peňazí nikdy nemohol zarobiť hudbou, odhliadnuc od toho, že ešte chodí do školy. Musí to byť dom jeho rodičov. Spia? Je to vari dôvod, prečo mám byť potichu?

Dupem dolu po schodoch. Je mi úplne jasné, za čo ma musia považovať jeho rodičia. Dúfam, že aj *jeho* považujú za to, čím je.

V zornom poli sa mi objaví vchodové dvere s ligotajúcim sa vlnitým sklom a zrazu mám iba jedno želanie: zmiznúť odtiaľto čo najrýchlejšie. Preč od tejto noci, preč od toho, čo som pravdepodobne urobila. Tak veľmi sa sústredím na svoj cieľ, že tú osobu zbadám, až keď sa zjaví vedľa mňa.

„Jay, mohol by si byť tichšie...“ Zíza na mňa blondávä žena. Strašne sa naňho podobá: má rovnakú svetlú pokožku, rovnaké vlasy, jasnomodré oči. Musí to byť jeho mama. Na svoj vek vyzerá atraktívne, je štíhla a elegantná v pletených šatách v prírodnej bielej. Iba tie tmavé kruhy pod očami sa k nej nehodia. Žiadny púder na svete nedokáže

zakryť prebdenú noc. Premiera si ma pohľadom od hlavy po päty a doslova jej padne sánka.

Spomenula som, že som si na oslavu sedemnástych narodenín naniesla dve vrstvy maskary? Tie sa mi asi medzi tým roztriekli po celej tvári. Bez ohľadu na to, že sa môj žalúdok bez prestania vozí na kolotoči.

„Prepáčte, prosím, odteraz už odchádzam nehlučne.“ Vytrielim popri nej a stisnem kľučku. Skôr než utečiem von, zavolám cez plece: „Mimochodom, váš syn má malý problém s drogami. Mali by ste sa s ním o tom porozprávať.“

Bolo to dosť *potichu*? V duchu sa jedovato zasmejem. Hej, bolo to zlomyseľné a možno nefér, ale cítim sa fantasticky. Minimálne dovtedy, kým nezbehnem dolu schodmi a nevyvraciam sa do kríku ruží tesne pri záhradnom plote. Potom už odchádzam naozaj absolútne nehlučne.

Keď som prišla do bytu, otec nebol doma. Pravdepodobne sedí v stávkovej kancelárii a rozhadzuje peniaze, ktoré normálni rodičia šetria na štúdium svojich detí. Ale mne to vyhovuje. Že tu nie je, myslím. Nevychádzame spolu veľmi dobre, mierne povedané.

„*I hate myself and I want to die*,“ pozdravila som Mel v mobile.

„VIKI! Robila som si o teba také starosti! KDE SI BOLA CELÝ TEN ČAS?“ Mel nikdy nemá svoj hlas pod kontrolou, keď je ustarostená.

Preložím si mobil do druhej ruky a zízam na strop, kde sa zhromažďuje para a padá naspäť do vane. Voda mi siaha až po bradu a vonia levanduľou. Ten olej má pôsobiť upokojujúco na nervy, preto som do vane prezieravo vyliala celú

fľašu. Je to katastrofa, umyť si vlasy len deň po farbení, ale smrdia dymom, potom a nocou, na ktorú chcem zabudnúť. Voda okolo môjho krku sa už zafarbila nasivo. „Prepáč, myslela som si, že som sa vyjadrila jasne.“

V telefóne zavládne krátke ticho. „A ja som si myslela, že sa ti ten chalan nepáči.“

„Odkiaľ...“

„... to viem, Viki?“ Mel si vzdychne. „Nespomínaš si? Pýtala som sa ťa, či ti je dobre. Čo nebolo jednoduché, veď si mala v uchu jeho jazyk. Čo to do teba vošlo?“

„Som posadnutá démonom. Možno viacerými. Nehovorila vtedy ľuďia cudzími jazykmi? Možno mi to pomôže s angličtinou.“

„Viki! Teraz hovorím vážne.“ Znie naštvane. „Vyspala si sa s ním?“

Zastonám.

„Povedz mi, prosím, že ste použili gumu.“

Posadím sa a voda vystrekne na podlahu. „Isteže! Za čo ma máš?!“

„V lekární dostať *tabletku po*, ktorú treba hneď zhltnúť. To vieš, však?“

„Melanie, nie som a ani nebudem tehotná, okej?“

„Okej. Len si o teba robím starosti.“ V pozadí u nej sa zabuchnú dvere. „Bolo to aspoň dobré?“

Nie je guľanie očami ďalší znak posadnutosti? „Nič si nepamätám,“ priznám rezignovane.

Ticho.

„Mel?“

Žiadna odpoveď.

„Mel, počujem ťa dýchať.“

„Odkiaľ vieš, že ste použili kondóm, *keď si nič nepamätáš?*“

Je možné utopiť sa vo vani? Alebo to patrí k tým nemožným samovraždám, ako zomrieť na zadržanie dychu? Za pokus by to stálo, kvôli vede. „Viem to. Videla som ho. Na zemi.“

„Ten kondóm?“

„Hej.“

„Iba jeden?“

„Hej!“

„Takže ste mali sex iba raz?“

„Netuším!“

Ticho. Potom Mel začne chrliť vety, ako keby sa nahrála a pustila to dvojnásobnou rýchlosťou: „Videla si tie odporné obrázky potratov, ktoré nám ukazovali v škole? Krvavé kôpky a dievčatá utopené v slzách? Tá tabletká pôsobí len pár hodín po sexe. Teraz pôjdeš do lekárne a kúpiš si jednu!“

„Šibe ti?“ Potláčam túžbu utopiť svoj mobil. Nemám peniaze na nový. „To sú hormonálne bomby! Určite sme použili ochranu. Okrem toho ju dostať iba na recept.“

„Tak si aspoň vezmi tehotenský test!“

„Na to je príliš skoro,“ zavrčím.

„Neexistujú žiadne rýchlotesty alebo niečo také? Veď sa môžeš spýtať v lekární!“

„Je nedeľa!“

„Už si dakedy počula o pohotovostnej službe? Fakt, Viki. Máš čo stratiť!“

„Svoju dôstojnosť?“

Jej hlas znie srdečne a zvučne ako vždy, keď vyhrá hádku. „Urob to pre mňa, dobre?“

Starší pán s palicou opúšťa lekárňu a zaplesne mi dvere pred nosom. Nazlostene ich opäť otvorím a ženiem sa k pultu.

Za nimi meravo stojí lekárnička a premeriava si ma prižmúrenými očami. „Nechaj ma hádať: tehotenský test?“

Otočím sa a čakám, že sa spoza nejakého regálu vynorí Mel. S testovacím papierikom v jednej ruke a brožúrkou s hnusnými obrázkami potratov v druhej. Samozrejme, že tu nie je. Začínam byť paranoidná.

Lekárnička zmizne za regálmi siahajúcimi až po strop. Keď sa znova objaví, postaví pred mňa celú paletu produktov. „Mohla by som ti vysvetliť podrobnosti k jednotlivým baleniam, ale dievčatá v tvojom veku si vezmú vždy to najlacnejšie. Úprimne povedané: každý dokáže to isté.“

Podáva mi škatuľku veľkú ako od zubnej pasty, s ružovým textom a s fotkou spokojnej vyzerajúcej ženy. Pripadá mi neskutočne hlúpa.

„Kedy bol pohlavný styk?“ chce vedieť.

„Nie... nie je to príliš osobné?“

Lekárnička prevráti oči. „Keď sa použije príliš skoro, môže...“

„Ten je pre priateľku! Jednoducho ho zabaľte.“

„So spoľahlivým výsledkom môžeš počítať najskôr po desiatich dňoch od možného oplodnenia. Okrem toho by si si týždeň po vynechaní menštruácie mala urobiť ďalší test, aby si si bola istá. Mám ti dať dva kusy?“

Slabo prikývnm. Znova mi je zle. Chcem si doma ľahnúť do postele a vracat'. Nie, najprv vracat', potom si ľahnúť do postele. „Ako je to s... s tou tabletkou po?“

„Pokiaľ od pohlavného styku neprešlo viac ako sedemdesiatdva hodín, je možné použiť tabletu po ako ochranu

proti počatiu. O tom by si sa mala čo možno najskôr porozprávať so svojím gynekológom. Potrebuješ ešte niečo?“

Vzdychla som si. „Škatuľku tabletiiek na spanie a fľašu čistého alkoholu, prosím.“

Lekárnička sa nakloní ku mne a chytí ma za rameno. Tvár má bez emócií, no hlas jej zmäkne. „To nie je koniec sveta, dievča.“

Nie. Bohužiaľ nie.

Sedím na záchode a civiem na tehotenský test. Príbalový leták dal, žiaľ, za pravdu lekárničke – tak krátko po sexe sa tehotenstvo nedá určiť. Ale so strachom je to tak: veci, ktoré zdravý ľudský rozum fakticky vylúči, sa zdajú byť možné.

Aj keď ten test bude iba klamlivý, chcem hneď teraz vidieť výsledok. *Musím* ho vidieť. Lebo inak nezažmúrim v noci ani oka.

Je to ako fixka, ktorú človek najprv ociká a potom zatlačí. Podľa zadnej strany škatuľky budem mať *istotu o päť minút*. Tyčinka sa mi už tri minúty chveje v ruke.

Vo vrecku nohavíc mi zavibruje mobil. Hodím pohľad na displej a zdvihnem. Je to Mel. Kto iný by mi volal v neďelu poobede na záchod?

„Ahoj, Viki!“ Znie vinovato. „Prosím, neodtrhni mi hlavu, ale...“

„Mel. Teraz nie. Zavolám ti naspäť.“ Zruším hovor a položím mobil na práčku. Ešte jedna minúta. Mobil opäť zavibruje. Zachytím ho v poslednej chvíli, kým stihne padnúť dolu. „Dočerta, sedím na záchode!“

„Prečo si teda zdvihla?“

Vylakane zistím, že to nie je Melin hlas. Je tam nejaký chalan.

„Kto je tam?“

„Jay.“

„Kto?“

„Hovorí ti niečo *váš syn má problémy s drogami?*

Tehotenský test mi vypadne z ruky a zakotúľa sa pod záchod. „Doriti.“

„Presne tak.“

„Odkiaľ máš, dopekla, moje číslo?“ Nahnem sa dopredu a hmatkám po dlážke. Už dlhšie sa tu neupratovalo a moje prsty sa pohybujú v oblastiach, ktoré by mali zostať radšej nedotknuté. Narazím na tyčinku a ona sa odkotúľa ešte ďalej.

„Od Melanie. Ktorej číslo mám od jej ex Daniela, ak by si to chcela vedieť presne. Ktorý zase hrá basketbal s Davom, mojím kamošom z kapely.“

Na chvíľu zabudnem na test. „Zavolať si trom ľuďom len preto, aby si ma citoval?“

„Zavolať som trom ľuďom, aby som ti povedal, že tvoj odchod dnes ráno bol fakt naprd.“

Neveriacky sa zasmejem.

Jeho hlas stíchne, akoby nechcel, aby ho niekto počul. „Moja mama si už hodiny ide vyplakať oči. Ďakujem veľmi pekne.“

A je to! Som bez slov. Prstami zovriem tyčinku a vytiahnem ju spod záchoda. Visí na nej pár chuchvalcov prachu, ktoré netrpezlivo odfúkнем.

„Čo robíš?“ spýta sa Jay iritovane.

„Kontrolujem výsledok na tehotenskom teste.“

Ha! To mu vyrazilo dych. Tak aspoň jeden šok tento test spôsobil.

„Načo? Nemôžeš byť tehotná.“ Znie zmätene. „V každom prípade nie odo mňa. Vlastnoručne som gumy zlikvidoval.“

„Zaručene sme použili ochranu? Si si absolútne istý?“ Potom ma vyruší malý detail. „Moment. *Gumy*? Akože ich bolo *viac*?“

„Hej, tri. Som si istý.“

Načo som sa vlastne pýtala? Takže to bol môj druhý, tretí a štvrtý raz. Tým by bolo moje panenstvo hádam definitívnu minulosťou. *Gratulujem, Viki.*

Odhodlám sa k priznaniu. „Vieš, to nemalo raniť tvoju mamu. Ale teba.“

„Prečo?“

Fakt sa pýta na dôvod? „Vyspiš sa so mnou a potom ma vyhodíš!“ V hlave mi naskočí Adrianova tvár. Okamžite ju vytlačím z myšlienok. „Mohol si povedať aspoň niečo také ako: *Dobré ráno, mali sme sex na jednu noc. Bolo to naozaj fajn. Bude okej, keď to pri tom zostane?*“

„Nikto ťa nevyhodil. Jednoducho si odišla.“

Prehodím si mobil z jednej ruky do druhej, je celkom vlhký od potu. „Ty si povedal, že mám byť potichu! Ty si mi povedal, že chod! Ako inak to mám interpretovať?“

Stíši hlas. „Je mi to ľúto. Bolela ma hlava...“

V telefóne zavládne ticho.

Otočím v ruke tehotenský test a porovnáam ho s obrázkom na zadnej strane škatuľky. „Mimochodom, nie som tehotná.“

Vzdychne si. „Okej... Nemáš chuť na kávu?“

Kfčovito mi zovrie hrud'.

Presne tak sa to vtedy začalo. Zjavil sa sexi týpek so seba-vedomým úsmevom, ktorý objednal na moje latte macchia-to kakaové srdce.

Ahoj, ja som Adrian. A ty si to najsladšie dievča v tejto kaviarni...

Moje reflexy zareagujú skôr, než ich ústa stihnú pred-behnúť. Zložím a s tlčúcim srdcom civiem na displej. Zo-stane čierny.

Hľadíš cezo mňa, ako keby som bola duch.

Náš učiteľ angličtiny stojí pred mojou lavicou a klopká si perom po dlani. Pán Stör bol obdarovaný prominentným nosom, ktorý odpútava pozornosť od jeho zväčšujúcej sa plešiny. Nanešťastie som kvôli narodeninám cez víkend (a udalosti po nich) celkom zabudla, že si mám na angličtinu prečítať tento mimoriadne dôležitý text. A teraz trhane koktám stručné zhrnutie, ktoré mi Mel pred hodinou odrapotala.

Stör ma trápi päť minút, počas ktorých je jasné dokonca aj Mikovi, ktorý na hodinách vždy spí, že netuším, o čom rozprávam.

Aspoňže ma nenapadol žiaden démon. Minimálne nie taký, ktorý hovorí po anglicky.

„*Your English skills are a disgrace for this class,*“ chce ma povzbudiť Stör. „*If you don't improve soon, you are going to fail English this year.*“

Rovnako prepadávam z matematiky. A asi aj z francúzštiny.

Stör ma nechá na pokoji a mučí Mika v rohu.

Na mojom stole pristane poskladaný papierik. Mel, s ktorou nás krátko po začiatku školského roka rozsadili, mi zamáva z druhého konca triedy. Rozbalím ho a zbadám kúsok

učebnice. Text mi príde absolútne neznámy, preto vychádzam z toho, že ide o *ten* text, ktorý som si neprečítala. Takmer všetky slová sú v ňom preškrtnuté. Zostávajúce písmená tvoria vetu: *Whi-pe yo-ur A-s-s with m-e*.

Vyprsknem od smiechu. Mel hekticky krúti kučeravou hlavou a Stör má ten papier v ruke skôr, než sa stihnem spamätať.

Urobím jedinú správnu vec a tvrdím, že som to napísala ja.

Stör ma na sekretariáte zatlačí na stoličku a nakloní sa cez sekretárkin pult. Podáva jej dôkazový materiál A a požaduje, aby ten lístok vložila do jedného z jej vzácnych priehľadných obalov, ktorý mu očividne nechce dať.

„Riaditeľ má v kancelárii stretnutie.“ Tón jej hlasu k tomu dodáva: *Odpál' a nechaj ma pracovať*.

„Kedy bude mať čas?“ Keď počujem Störa hovoriť po nemecky, spomeniem si na Melinho papagája: znie to čudne. Keď teraz nad tým premýšľam, zbadám neobyčajnú podobu Störého nosa a Winkyho zobáka. Vedie ten vták druhý tajný život ako učiteľ? To by vysvetlilo Störöva záujem o oriešky, ktorými sa neustále napcháva počas prestávok. Musím Mel varovať.

Sekretárka pokrčí plecami. „Môžete tu počkať, ak chcete.“

Stör sa posadí na stoličku, ktorá je odo mňa najďalej, a prekriži si ruky. Vystriem si nohy, sklznem sa na stoličke trochu nižšie a vzdychnem si.

Ostatní mi niečo dlhujú. Kým tu vysedávam s naším učiteľom na zatuchnutom sekretariáte a čakám na to, kým na mňa nakričia kvôli absolútnej somarine, smú moji spolužiaci (citát) *study for your exam* (koniec citátu). To znamená,

že ležia bez dozoru na stoloch, ťukajú správy do mobilov a počúvajú hudbu.

Hypnotizujem nástenné hodiny zo sedemdesiatych rokov, ktoré s každým tikajúcim pohybom ručičky mrhajú ďalšou minútou môjho života. Je presne trištvrte na dvanásť, keď sa dvere na riaditeľni konečne otvoria a ja idem umrieť od ľaku.

Riaditeľ Wimmer vyprevádza blondínu. Má oblečený sivý kabát so širokým opaskom, ktorý zdôrazňuje jej štíhly pás. V pästi zviaza papierové vreckovky a jej maskara je rozmazaná od slz. Možno by som na chvíľu zapochybovala o tom, že je to naozaj tá žena zo včerajšieho rána, keby hneď za ňou nestál Jay. S ovisnutými plecami sa vlečie popri riaditeľovi Wimmerovi, ktorý pokojne prikyvuje.

Kým sa idem zadusiť od zadržaného dychu, prejde po mne Jayov prázdny pohľad. Vôbec ma nevníma. Na tvári sa mu nepohne ani jeden sval, ktorý by mi mohol napovedať, že ma len ignoruje. Jay hľadá cezo mňa, ako keby som bola duch. Uštipnem sa, aby som sa presvedčila, že skutočne existujem. V roztrhaných džínsoch a s plačúcou mamou opúšťa sekretariát.

Ešte som zmeravená zo šoku, keď Stör už atakuje riaditeľa. Nasleduje odovzdanie dôkazového materiálu. Žiadajú ma, aby som vošla do riaditeľne. *Sama*. Môj učiteľ sa náhle naspäť do triedy.

V riaditeľni som po prvý raz. Je malá a ošarpaná. Drevený písací stôl už má za sebou dosť desaťročí na to, aby mohol byť mojím starým otcom, ale primálo na to, aby celej miestnosti dodal historický šarm. Steny sú zastavané skriňami a regálmi, v ktorých sú zoradené knihy a zakladače.

Na Wimmerovom stole bzučí starý počítač natočený tak, že návštevníci môžu vidieť polovicu obrazovky. Riaditeľ si sadne a so zvráteným čelom siahne po doškrtanom papieriku v priesvitnom obale.

„Prečo plakala tá žena?“

Wimmer sa pozrie ponad okuliare. Má asi päťdesiat rokov, vlasy na spánkoch mu svietia bielobou. S jemnou tvárou a v pletenej veste nevyzerá ako riaditeľ. Skôr ako Jehovov svedok, ktorý sa často stravuje v McDonalde.

„Jayova mama,“ ozrejším mu. „Plakala. Má Jay problémy?“ *Napríklad kvôli nepremyslenému obvineniu, že berie drogy?* Preglgnem.

Wimmer si zloží okuliare a poklope si nimi po zápästí. „To je úplne zle.“

„Čo?“

Zamáva vo vzduchu počmáraným papierikom ako zástavou. „Táto veta je urážkou každého vášho učiteľa, slečna Steinová. Dve pravopisné chyby. V piatich slovách.“

„Č-čo?“

„*Wipe* sa píše bez *h* a *ass* uprostred vety s malým písmenom. Prosím, zapamätajte si to pre ďalšie žartíky.“

Sedím tam s otvorenými ústami, kým Wimmer ťuká do počítača. Ukazovateľ myši sa ako slimák preplazí cez monitor a otvorí sa databáza s totálne zastaraným vzhľadom. Do vyhľadávania zadá moje meno a zobrazí sa súbor.

„Ja... ehm... som mala narodeniny. V sobotu. Preto som si ten text neprečítala. Je mi to... ľúto?“

„Len preto, že si jeden *jediný* víkend zabudnete urobiť domáce úlohy, vám nevychádza nedostatočná z troch predmetov.“

Píše sa to tam? Vedela som, že moje doterajšie výsledky boli zlé, ale fakt sa tam píše, že prepadám z troch predmetov? Stiahne mi hrdlo.

„Tresty nepovažujem za dobré,“ pokračuje Wimmer ďalej. „Páči sa mi povzbudenie do ďalšieho učenia. Tento rok sme zorganizovali dobrovoľnú doučovaciu skupinu pre maturitný dvanásty ročník. Chcel by som, aby ste navštevovali kurz angličtiny v piatok poobede od pol štvrtej do šiestej. Minimálne dva nasledujúce mesiace.“

Zastonám.

„Samozrejme sa môžeme o možných alternatívach porozprávať s vašimi rodičmi.“

Môj otec by okamžite podpísal aj zatykač na mňa, ak by ma udržal o pár hodín dlhšie mimo bytu. „Ja som v jedenástom ročníku,“ skúsím šťastie. „Tam nepreberajú moju látku.“

„Maturanti opakujú celú gramatiku, od piateho po posledný ročník. Bude to pre vás skvelé precvičenie.“

Na to už neviem nijako zareagovať.

Piatok nastane rýchlejšie, ako mi je milé.

Mel sa s ovisnutými plecami šuchce vedľa mňa po chodbe, hoci už má víkend. Výčitky svedomia vysali farbu z jej pehovej tváre. „Je mi to tak ľúto, Viki.“

V posledných dňoch sa určite aspoň desaťkrát ospravedlnila za tú akciu na angličtine. Pritom na to nemá dôvod.

Pokúšam sa ju povzbudiť. „*Skutočne* ľúto ti to bude vtedy, keď budeš čistiť Winkyho klietku a bude ti jasné, že ti tie malé čierne vtáčie oči zízajú do výstrihu.“ Veľavravne pomykám obočím.

Pobavene zaškrieka. „Môj papagáj nie je učiteľ angličtiny!“
„Neskúša ťa v noci slovíčka?“ Uškrniem sa, ale potom dorazíme k triede, ktorej dvere sú odchýlené, a dobrá nálada ma razom prejde.

„Radšej by mal tvoj ctený zadok vypochoďovať zo školy, inak zmešká autobus.“

Mel na mňa vrhne smutný pohľad.

„Opakovanie sa mi zide,“ uisťujem ju pevným hlasom.
„Radšej sa poponáhľaj.“

„Okej. Zavolám ti. Čau!“ Mel uteká celou chodbou a zakýva mi, kým zmizne za rohom.

S hlbokým nádychom čelím svojmu osudu.

Z triedy preniká smiech a mne sa roztrasú kolená. Moje prsty omylom potisnú dvere a tie sa otvoria rýchlejšie, než stihnem zareagovať. S buchotom narazia do lavice, ktorá je posunutá príliš ďaleko vpredu.

Tucet cudzích tvárí sa otočí ku mne. Premeriavajú si ma ako švába v životnej veľkosti, ktorý sa pokúša vniknúť do ich triedy.

„Je toto doučovacia skupina?“

Chlapec s citrónovožltými vlasmi prikývne. Sedí naopak na stoličke v prvom rade a pripadá mi povedomý.
„Hej. *Maturitná* doučovacia skupina.“

„Takže pre pokročilých lúzrov,“ zahundrem a vyslúžim si zachmúrený pohľad.

Neisto stojím pred maturantmi a nenávidím sa za svoju nerozvážnosť. Prečo som nepočkala na učiteľa vonku pred dverami? Dve dievčatá si ma premeriavajú od hlavy po päty a chichocú sa. Medzi nohami lavice objavím topánky na vysokých opätkoch. Asi sa tak pokúšajú zvýšiť si IQ. V hlave sa

mi formuje veta, no príchod učiteľky ma zachráni pred ďalšími nerozumnými poznámkami. Do triedy vojde mladá žena s vlastnoručne upleteným dúhovým šalom okolo krku a letmo zamáva žiakom.

„Zdravím vás, ľudkovia. Sadnite si, prosím.“

Na pult postaví koženú tašku a vyhrabe z nej vínovočervené okuliare, ktoré si nasadí na nos. Už som pre ňu viditeľná.

„Ty si kto?“ opýta sa, skutočne prekvapená.

„Viktoria Steinová.“ Mala by som využiť príležitosť a zmiznúť. Wimmer ma nestihol prihlásiť. Možno už zabudol na celý trest. Mohla by som sa pokúsiť o útek a mať nasledujúce dva mesiace voľno. „Riaditeľ Wimmer ma sem poslal na preopakovanie. Ale chodím len do jedenásteho ročníka.“ No na druhej strane mám z troch predmetov *nedostatočnú*.

Zvraští čelo, akoby nemala ani potuchy, o čom hovorím. „Ach, samozrejme. Posad' sa, prosím.“

Ostatní žiaci zaplňajú prvé tri rady, až na pekelné miesto rovno pred katedrou. Prekročím batoh v prostrednej uličke a mierim k zadným miestam.

„Toto je dobrovoľná doučovacia skupina,“ zaznie učiteľkin hlas. Nemám pocit, že oslovuje mňa, až kým nedodá: „Všetci sedíme vpredu. Napokon, *chceme* sa predsa niečo naučiť.“

Zatajím dych a odvážim sa pozrieť dozadu. Všetci zízajú na mňa. Učiteľka s nedočkavo nadvihnutým obočím ukazuje na pekelné miesto. Otočím sa a sadnem si vedľa chlapca s citrónovožltými vlasmi, ako keby som nikdy nič iné nemala v pláne.

„Tá stolička je obsadená,“ protestuje.

„Nie, David.“ Tón učiteľkinho hlasu je nezvratný. „Už nie je a ty to dobre vieš.“

David zapraská kĺbmi na rukách. Prsty má pokryté mozolmi. Od držania ceruzky to rozhodne nebude.

Keby som si len mohla spomenúť, kde som ho už videla. Možno má novú farbu vlasov? Určite mi to napadne.

Hodina sa začína a ja očakávam, že ma zasypú gramatické pravidlá a slovíčka, ktoré si aj tak nikdy neviem zapamätať. Na moje prekvapenie rozdáva učiteľka, ktorú oslovujú pani Mittelwegerová, pracovný list s obrázkami šteniatok. Poznám ich. Sú z piatackej učebnice.

„Prestaňte sa sťažovať!“ Mittelwegerová sa postaví pred tabuľu a otvorí si novú škatuľku s kriedami. „Pokiaľ musím vo vašich slohoch čítať *I says* alebo *He say*, zostaneme pri Rockym.“

Mittelwegerová nás zasväťí do gramaticky správneho príbehu o šteniatku menom Rocky, ktoré stratí v záhrade kosť. Je to pre mňa úplne nový zážitok, keď zadanie vyriešim bez problémov. Čas uteká, aj keď je látka čoraz ťažšia. Na konci sa prichytím pri tom, že na Rockyho srst' kreslím modré bodky.

Krátko pred koncom si máme vytiahnuť učebnice angličtiny, aby sme si preštudovali text na maturitu. Kým ostatní vyberajú svoje exempláre *You & Me 12*, moja ruka vystrelí do vzduchu.

„Viktoria?“

„Ja nemám učebnicu pre dvanásty ročník.“

Mittelwegerová zbadá Rockyho bodkovanú srst', vezme svoj čistučky učiteľský exemplár z môjho dosahu a hrabe sa

v koženej taške. „Mám tu jedno použité vydanie. Vlastne by som ho mala zaniest do školskej knižnice, ale...“ V ruke sa jej zjaví kniha, ktorá je odhora až dole posiatá divokými čarbanicami. Pomedzi Mittelwegerovej prsty rozoznávam správne anatomické zobrazenie rôznych pohlavných orgánov. „... už asi nie je viac použiteľná,“ vzdychne si.

Vezmem si od nej knihu. Sama sa otvorí na mieste, na ktorom maturanti práve pracujú. Všetky strany až potiaľ sú pozvýrazňované a pokryté poznámkami písanými úzkym rukopisom.

Pokúšam sa čítať text o drogovej závislosti. Ale už pri prvom odseku ma rozptyľujú zvýraznené miesta. Dokopy nedávajú zmysel. Presuniem pohľad k riadkom na kraji a tam objavím tie isté slová, úplne vytrhnuté z kontextu a premenené na temnú poéziu.

*You eat my thoughts
But I can't forget
Until nothing's left
Just silence*

Nasledujúce verše sa strácajú v mäťúcich slovíčkach. Takmer ničomu nerozumiem, no vety vytvárajú v mojej predstave pochmúrny obraz. Autora určite unavuje život.

Mittelwegerovej staromódny drnčiaci budík ma katalpuje naspäť do súčasnosti. Postavila toto monštrum na stôl, lebo tak neskoro už v škole nezvoní.

„Prečítajte si ten text a do budúcej hodiny napíšte obsah.“ Mittelwegerová pozbiera kriedu. Nevidí moju vystretú ruku, takže sa nahnem do jej zorného poľa.

„Prepáčte, platí to aj pre mňa?“

„Tento kurz je dobrovoľný. Chceš sa zlepšiť alebo nie?“

„Mohli by ste mi ten text skopírovať?“

Mittelwegerová sa pozrie na počmáranú učebnicu. „Nechaj si ju. Chlapec, ktorému predtým patrila, ju už nebude potrebovať.“

„Ako to myslíte?“

„V pondelok zanechal štúdium.“ Dúhový šál si pevnejšie omotá okolo krku a siahne po taške. Než sa stihnem vypytovať ďalej, pretlačí sa dopredu jedna žiačka a spovedá Mittelwegerovú o maturitných témach. Zbalím si papiere a zmiznem z triedy.

V pondelok zanechal štúdium.

Jay vyšiel s plačúcou mamou z riaditeľne. To bolo tiež v pondelok. Tie básne v knihe...

Na chodbách už vládne tma, ktorú ani neónové svetlo nezaženie. Vykráda sa zo všetkých výklenkov a štekľí moju fantáziu. Môj zrkadlový obraz v oknách ma sleduje, neodvažujem sa tam pozrieť, zo strachu, že by ma mohol schmatnúť. Mala by som rýchlo nasledovať ostatných von, aby som tu neskončila sama. Ale nohy ma nesú na dievčenské záchody. Zavriem sa v kabínke a chvejúcimi sa rukami vytiahnem z batoha učebnicu pre dvanásť ročník.

V rukou písaných riadkoch teraz rozpoznávam texty piesní. Niektoré sú mi dôverne známe, ako keby som ich už počula s melódiou. Znejú dunivé basy, drsný hlas im re-
vom vdychuje život. Zalistujem na prvú stranu a meno autora nájdem v rohu. Pokožka na hlave sa mi stiahne.

Jay Feretty.

Čas pre ďalšie dejstvo: moje priznanie.

Chodby sú pusté, neónky na strope blikajú a hrozia, že všetko pohltí temnota. Rýchlo si prehodím cez plecia koženú bundu a bežím k východu. Moje podrážky udierajú do linolea čoraz rýchlejšie, až si od námahy cítim stehná. Vyletím z dverí.

Doučovacia skupina ešte čaká na zastávke, medzi nimi aj ten chlapec s citrónovými vlasmi. David.

Nadýchnem sa, zaviažem si čižmy a vytiahnem si zips na bunde až na doraz. Potom vykročím k nemu.

„Môžem s tebou na chvíľku hovoriť?“

David ku mne otočí hlavu. Kútiky úst mu klesnú. Dievčatá sa chichocú. „Prečo?“

Vytiahnem z batoha počmáranú knihu a zamávam mu ňou pred nosom.

Davidova tvár stuhne ako maska, ruky zovrie do pästí. Isteže vie, komu tá kniha patrí. Kto sedel vedľa neho. Kto tam už nie je. Kývne hlavou nabok a pohne sa. Sleduje nás dievčenský šepot.

„Tá nie je tvoja,“ povie.

„Mittelwegerová tvrdí, že si ju smiem nechať.“

„Čo chceš?“ David stisne pery do jednej línie. Prekriži si

ruky na hrudi a zámerne zíza mimo mňa. Na vine nemôže byť len môj hlúpy výrok, keď som vošla do triedy. Čo má ten chalan proti mne?

Zhlboka sa nadýchnem. „Prečo sa Jay Feretty vykašlal na školu?“

„Prečo sa ho neopýtaš sama?“

„Nepoznám ho.“

Davidove kútiky úst sa pohrdavo skrivia. „Vyspať sa s ním na to nestačilo, čo?“

Sánka mi padne nadol. „Čo?“

„Nenamaloovaná vyzeráš inak.“ Opovržlivo zafučí. „Ale si to ty. Tá malá šľapka, ktorá si to s ním rozdala za pódiom.“

Zízam naňho. Musím niečo povedať. Niečo pohotové. Niečo, vďaka čomu tu nebudem stáť ako idiot. Hlavu mám prázdnu. Všetky myšlienky ma pália v žalúdku a privádzajú kyselinu do varu.

Prichádza autobus a zapištia brzdy. David si odplúje k mojim nohám. „Ak zistíš, prečo sa môj najlepší priateľ vykašlal najprv na kapelu a potom na školu – bez toho, aby sa so mnou o tom porozprával – daj mi vedieť.“

Maturanti nastupujú. Až keď na križovatke zasvietia brzdové svetlá, spomeniem si, že aj ja som mala sedieť v tom autobuse. Sťažka kráčam k cestovnému poriadku a nadávam: nasledujúcu hodinu nejde žiadny autobus.

K metru je to pätnásť minút peši. Pri chôdzi vytiahnem z bundy mobil a vytočím Melino číslo. Po druhom zazvonení zdvihne.

„Čo som robila v Blacku?“

Mel zaváha. „Ty myslíš...“

„Ty vieš, čo myslím! Vie to asi celá škola! Ihneď mi povedz, čo som tam s tým chalanom vyvádza!“

„No hej, trochu ste sa olizovali.“

„Definuj olizovali! A teraz nevynecháš žiadny detail!“

„Bozkávali ste sa.“ Mel znie, akoby jej tie slová rezali jazyk. „Uprostred tanečného parketu. Všetci vás museli obchádzať. To bol ten moment, keď som ťa objavila. Najprv som si myslela, že ťa ten týpek obťažuje. Chcela som mu jednu vylepiť, vážne, už som mala natiahnutú ruku, ale potom som si všimla, že mu obchytkávaš zadok. Pre istotu som sa ťa spýtala, či ti je dobre. Tvoja odpoveď prešla do vzdychania, lebo ťa uhryzol do ušného lalôčika. Keď som ťa videla naposledy, nohy si mala ovinuté okolo jeho bokov a on mal ruky pod tvojou sukňou. Potom si mi zmizla z očí.“

„MELANIE! A to mi hovoríš až teraz?“ Vychádzala som z toho, že môj malý prešľap zostal neodhalený. Nie že som s ním pred publikom predvádzala erotickú šou. Zastonám.

„Si v pohode?“ zapiští Mel.

„Nie! Práve ma ktosi bodol nožom do brucha! Na čepeľi stojí vygravírované: si príšerný idiot, Viktoria Steinová! A všetci ťa považujú za šľapku.“

„Šľapku? Pre jeden sex na jednu noc? Nenahováraj si také blbosti!“ Mel sa začne nadrapovať. „Hovorím s tou istou Viktoriou Steinovou, ktorú jej prvý frajer musel celé týždne ukecávať, aby sa s ním konečne vyspala? Nemohla si vedieť, že Adrianovi išlo len o to, aby ťa dostal.“

„JA som sa s NÍM rozišla!“

Mel si vzdychne. „Bola si totálne zamilovaná a potom si sa rozhodla, že to urobíš. A na ďalší deň jednoducho

ukončíš vzťah? *Lebo sex s ním nebol dobrý?* To môžeš hovoriť iným. Mňa tak ľahko neoklameš.“

„Prosím, Mel! Budem vracat.“

Hlas jej zmäkne. „Nechápeš, čo sa stalo v Blacku? Chcela si mať sex s človekom, u ktorého si nemala žiadne očakávania. S niekým, kto ťa nemôže raniť. A za jedno ti ručím: s tým chalanom si sa dobre bavila. Nemáš čo ľutovať, okej?“

„Mel, teraz zložím.“

„Okej, zmena témy! Čo robíš dnes večer?“

Pokrčím plecami. „Neviem. Domáce úlohy, budem upratovať izbu, podrežem si žily...“

„Čo povieš na filmový večer u mňa? Mám *Nech vojde ten pravý* na DVD. V švédskom origináli s nemeckými titulkami.“

„Nie je zmyslom pozerania telky to, že nemusím čítať?“

„Mama kúpila gumené hadíky a čierne pivo.“

„O deviatej som u teba.“

Prstami upokojím zväzok kľúčov. Zámka cvakne, dvere zavrzgajú v pántoch, vopchám nos do predsieni. Všade je tma. Prekĺžnem cez chodbu a počas chôdze si rozvážujem šnúrky. Stoličky v kuchyni sú odsunuté, ako keby za stolom ešte pred chvíľou sedeli osoby, ktoré vyskočili a ušli predomnou. Z popolníka v obývačke nestúpa dym. Vyzujem si martensky a hodím batoh do svojej izby.

Dlaždice v kúpeľni sú studené, nie je tu podlahové kúrenie, iba tenká predložka pred záchodom. Vyzlečiem sa a osprchujem sa vo vani. Nemáme držiak na sprchovaciu hlavicu; sem-tam musím zavrieť kohútik, inak ostriekam celú miestnosť.

Plecia sa mi trasú od zimy, kým si na vlasy nanášam šampón, zatiaľ čo sa mi prsty na nohe idú uvariť v stojacej vode. Zatajím dych. Čo to bolo?

Načúvam. Žiaden zips, žiadne topánky, ktoré buchnú do steny. Pozriem na kľučku na dverách a obávam sa, že ju stlačí. Nič sa nehýbe. Nepočuť nijaké zvuky.

Zhlboka sa nadýchnem a zmyjem si penu z vlasov.

Na sušiacu v obývačke objavím čisté oblečenie. Džogingové nohavice, ktoré sa pri každom praní o jedno číslo zväčšia a ten najžmolkovanejší pulóver na svete, ktorý vonia pohodou. Perfektný outfit na Melin filmový večer.

Ešte si musím zabaliť spodnú bielizeň, kefkú, iPod, keď ho nájdem. Vyšúcham si vlasy uterákom, behám po izbe, prevrátim batoh hore dnom a vyprázdním ho. Na matrac padajú školské zošity a perá. Otvor upchá kniha, násilne ju vytrasiem. Uvoľní sa a chrptom mi padne na priehlavok. Zahryznem si do pery a krivkám k písaciemu stolu, aby som zasvietila lampu. Na koberci pred posteľou, medzi dokrkvanými ponožkami a zamotanými džínsami leží učebnica angličtiny Jaya Ferettyho a zíza na mňa.

Zdvihnem ju.

Zo zeleno zvýraznených miest mám teraz iný pocit ako dnes popoludní. V hlave na mňa vykrikujú hádanku. Listujem v knihe a pohľadom preletím rukou písané poznámky. Sem-tam sú niektoré riadky preškrtnuté a pod tým premenené do nových útvarov, do zvučnejšej podoby.

Čo sú to za slová? *Deranged, irremediably, decease, forlorn?*

Kontext ťahá ich význam do pochmúrnych hlbín, no potrebujem internet, aby som si bola úplne istá. Laptopom odtisnem bordel na písacom stole a bubnujem prstami po

touchpade, kým sa google natiahne cez naše spomalené pripojenie.

Pomätený. Beznádejný. Skonať. Opustený.

Srdce mi pri týchto prekladoch búši v hrudi. Sú to pre Jaya iba slovíčka? Nápady pre texty piesní, ktoré musia byť depresívne, lebo si to vyžaduje hudobný žáner? Predtým, než sa kapele obrátil chrbtom, kopol školu do riti, ako mi v nedeľu zavolať na záchod a nasadil mi do hlavy predstavu svojej nariekajúcej mamy, by som stavila dve obličky na to, že celé toto zavýjanie je iba šou. Pavúcia sieť utkaná z imi-džu chcem-byť-rocková-hviezda, do ktorej sa majú chytiť ľahkovážne dievčatá.

Teraz si nie som istá.

Kurzor mi máva z obrazovky. *Pozri sem. Hľadaj odpovede.*

Moje prsty natukajú *Major Malfunction* a hneď mám milióny výsledkov. Nachádzam videá na youtube a heslá na wikipédii. Až na druhej strane objavím správny link a skončím na vlastnoručne vytvorenej domovskej stránke.

V pozadí je hrdzou rozožratá plechová tabuľa, do ktorej niekto vyryl názov kapely. Na nej je nalepená polaroidná fotka, čiernobiela, na okrajoch obhorená. Záber bol urobený z výšky. Štyria chlapi ležia krížom na koľajniciach. Trať okolo nich je obrastená suchou trávou. Asi je to uzavretá južná stanica. Fotograf musel vyliezť na vagón.

Záhada citrónovej hlavy sa vyrieši: je členom kapely a nachádza sa vľavo na kraji, no tu má ešte tmavé vlasy. Preto mi prišiel taký známy! Medzi zubami drží bubenícku paličku a oči má také vytreštené, ako keby ním prechádzal prúd a iba ten kúsok dreva ho zadržiaval od toho, aby si odhryzol jazyk. Chalan so zapletenými hnedými vrkôčikmi je

basgitarista. Zakrýva si oči, akoby každú chvíľu čakal, že ho prejde vlak. Tretí leží na bruchu, má potetované ramená a ruky spútané na zápästiach. Nedá sa to dobre rozoznať, ale mohol by tam mať gitarové struny. Donútim sa sústreďiť na tieto detaily, aby som odolala nutkaniu, ktoré mi ženie pohľad doprava, k skutočnému dôvodu môjho záujmu. Jay Feretty žmúri do slnka, ruky má založené za hlavou, nohy v členkoch preložené cez seba. Z úst mu vytŕča steblo trávy a vďaka chýbajúcej farbe svetla jeho vlasy na snímke nabiele. Vzbudzuje dojem, že na svete niet lepšieho miesta.

Možno som sa mýlila.

Prečo mi to nedá pokoj? Urobila som chybu a mala by som sa cez to konečne preniesť. Namiesto toho ma v hlave zožierajú tieto otázky. Prečo zanechal štúdium? Má to niečo spoločné s tým, čo som povedala jeho mame?

Frustrované si chrptom ruky súcham čelo.

Zrazu na dvere trieskajú päste. Strhnem sa, zaklapnem laptop, otočím sa.

Cez drevo zahučí otcov hlas. „Trčíš tam vnútri?“

Dočerta! Flákala som sa tu a dala mu tak príležitosť, aby ma zastihol v byte. Teraz mi skazí víkend, jediný čas, kedy sa môžem slobodne nadýchnuť. A kvôli komu? Jednému sukničkárovi, ktorý prerušil školu?

„V kúpeľni je ako v chlieve!“

„Tak potom sa tam skvele hodíš,“ zahundrem.

Samozrejme, že ma počuje. Kopne do dverí. Dost prudko na to, aby sa drevo rozštíepilo a aby mi nahnal strach. Zmeraviem. Dvere zostanú zavreté.

„Sprac ten svoj prekliaty svinčík!“

Podľa vŕzgajúcich parkiet viem, že sa znova utiahol do obývačky.

Z pľúc mi prúdi spotrebovaný vzduch.

Je čas vypariť sa.

Mel vystrčí spoza dverí vlnitú hrivu. Z úst jej visí zelený gumený hadík a na nose má nalepených pár kryštálikov cukru. Premieria si ma odhora dolu a zašvitorí s francúzskym prízvukom: „Ó, madame, šo to mate za nezvyšajné nochavise?“

Pozriem sa nadol na seba a potiahnem džogingové nohavice. Bez zveličovania by som sa do nich zmestila aj dvakrát, držia mi len vďaka šnúrke. Roztiahnem pery. „A keď uvidíš, čo mám pod tým, bejby.“

„Prifadzate ma do rospakof!“ Zachichoce sa a pustí ma dnu.

Melin domov je sotva väčší ako ten môj, hoci tu bývajú štyri osoby. Zato je plný života.

Je to podkrovný byt so strešnými oknami a v každom kúte stoja kvety. Palmy v terakotových kvetináčoch, kaktusy v pozliepaných šáľkach z blšieho trhu a popínavé rastliny, ktoré sa šplhajú po vlastnoručne vyrobených bambusových mriežkach. Dokonca v záchode, jedinej miestnosti bez okien, kvitnú zamatové biele a fialové orchidey. Melinej mame patrí malé kvetinárstvo a jej otec pracuje pre mesto ako záhradný architekt. Keď sa Mel a jej bratovi Tobimu zachce, strácajú sa obaja vo vášnivých rozhovoroch o voškách a hnojivách.

„Je tu nervozrút?“ Slušne si odložím topánky vedľa Meliných vínovočervených čižiem a načúvam, či nepočujem

cupkajúce kroky. Tobi má osem a práve je vo fáze chytím-pavúka-a-vopchám-ti-ho-do-nohavičiek. Lepšie je neotočiť sa k nemu chrbtom.

„Zavesili sme ho na krk babke. Nikdy sa neodváži povedať nie, keď je prítomný aj on. Jej mäkké, manipulovateľné srdce ju raz privedie do hrobu.“

Nasledujem Mel do kuchyne a odtrhnem lístok z kríčka bazalky na okne. „A čo tvoji rodičia? Nachytali by nás, keby sme tu vystrájali na kuchynskom stole?“

„Nehrozí. Máme celú noc iba pre seba.“ Mel zabuchne dvere na chladničke a strčí mi do ruky čierne pivo. „Na slobodu!“

Takže sme samy. Nie je tu nikto, kto by mohol počuť moje trápne otázky. Teraz už len musím nabrať odvahy položiť ich.

„Deje sa niečo, Viki?“

„Nie, len som... sa zamyslela.“ Otvorím si pivo na kuchynskej linke a pripijem si s ňou.

Ak by bol tento večer vlnenou dekou, zamotala by som sa do nej a spokojne chrápala. Na stole v obývačke sa kopia pivové fľaše, pukance z mikrovlnky rozvoniavajú maslom a všade je roztrúsená cukrová posýпка z Meliných oblúbených gumených hadíkov. Z tej skromnej stravy, ktorú si môžem dovoliť, by som bola len koš a koža, keby ma Meline orgie napchávania sa pravidelne neožívali. Zatiaľ čo ja si vždy nechám pokaziť chuť otcom, Mel sa dvakrát do týždňa preháňa po mestskom parku, aby si udržala postavu.

Mel lascívne vcucne jedného hadíka a pomyká obočím. „Príde ti to sexi?“

Vyprsknem smiechom a zabehnú mi pukance. Jeden sa mi zasekne v priedušnici a vháňa mi slzy do očí. Za zvukov,